

Květen v knize a mé duši

Ach jo, Sofie se se mnou hádá, pořád. Jednou, když jsme se s Tedrosem procházeli po školním dvoře, Sofie k nám přiletěla a začala se se mnou a Tedrosem handrkovat: „Proč jste na mě nepočkali, to už se se mnou nebavíte? Určitě jenom proto, že chodím do jiné školy. S vámi končím!“ Nechápu, proč to řekla, mysleli jsme si, že je na bazéně, nebo v altánu, kde poslední dobou tráví příliš moc času se svými novými kamarádkami (ony to nejsou pravé kamarádky). Tedros se na mě nechápavě podíval: „Jakože, cože?“ Prošli jsme kolem hřiště a sedli si pod basketbalový koš, abychom se nemuseli vystavovat Sofiinu jestřábímu zraku, který se do nás zapichoval a vypaloval do nás díry velikosti ping-pongového míčku. Sofie byla ale nejspíš v knihovně.

Zažíváme podobné každodenní situace. Toto je z mé nejoblíbenější knížky Škola Dobra a Zla. Hrdinové jsou podobní mým kamarádům. Tento úryvek popisuje kousek mého vlastního příběhu. Někdy mi připadá, že příběh napsal pan Soman Chainani o mně. Připadá mi taky (jemon chvíli, protože vím, že je to naprostý nesmysl), že se o knížce natáčí film, a já v něm hraju hlavní roli. Super ne?

Děti bydlely ve městě Gavaldon, které mi připomíná moje město. Gavaldon byl uvězněn před světem v začarovaném lese, který ovládal zlý kouzelník. Nedalo se z něj uniknout. Z mého města se utéct dá, teda vedou z něj silnice. A samozřejmě jezdím i mimo něj. Moje město vypadá podobně, jako to v knize. Je v něm labutí rybník, uprostřed kterého je ostrůvek. Stejně jako v mém městě. Až na to, že ten náš nese jméno Kobylí.

No prostě toho máme s hlavní hrdinkou Agátou hodně společného, jako bychom byly sestry. Jediný rozdíl je v tom, že Agáta umí vyčarovat blesk, kdežto já akorát tak velký nepořádek.

Z knížky jsem si vzala ponaučení, že na to, abych měla přátele, se nemusím přetvařovat, být za každou cenu středem pozornosti a kopírovat cizí názory. Stačí mít vlastní hlavu, názor a správní kamarádi si už ke mně najdou cestu sami.